

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

P8_TA(2016)0318

Wdrażanie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych ze szczególnym uwzględnieniem uwag podsumowujących Komitetu do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ (2015/2258(INI))

(2018/C 101/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 9, 10, 19, 168 i art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 2 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 3, 15, 21, 23 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i jej wejście w życie w UE w dniu 21 stycznia 2011 r. zgodnie z decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając przyjęte przez Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ uwagi podsumowujące z dnia 2 października 2015 r. dotyczące wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając listę pytań wstępnych w odniesieniu do wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej, przyjętą w dniu 15 maja 2015 r. przez Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ ⁽³⁾,
- uwzględniając kodeks postępowania pomiędzy Radą, państwami członkowskimi i Komisją zawierający wewnętrzne ustalenia dotyczące wdrażania przez Unię Europejską i reprezentowania Unii w odniesieniu do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając wytyczne ONZ w sprawie opieki zastępczej dla dzieci ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości w połączonych sprawach C-335/11 i C-337/11 *HK Danmark* oraz w sprawach C-363/12 *Z* i C-356/12 *Glatzel*,

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 35.

⁽²⁾ CRPD/C/EU/CO/1.

⁽³⁾ CRPD/C/EU/Q/1.

⁽⁴⁾ A/RES/64/142.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 28 kwietnia 2015 r., skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady i zatytułowany „Plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019: »Prawa człowieka jako centralny element działań UE«” (JOIN(2015)0016),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 2 grudnia 2015 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w odniesieniu do wymogów dostępności produktów i usług (COM(2015)0615),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 19 czerwca 2015 r. zatytułowany „Odpowiedź Unii Europejskiej na listę pytań wstępnych w odniesieniu do wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej z wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych” (SWD(2015)0127),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 5 czerwca 2014 r. zatytułowany „Sprawozdanie z wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przez Unię Europejską” (SWD(2014)0182),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2011 r. zatytułowany „Inicjatywa na rzecz przedsiębiorczości społecznej: Budowanie ekosystemu sprzyjającego przedsiębiorstwom społecznym w centrum społecznej gospodarki i społecznych innowacji” (COM(2011)0682),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 listopada 2010 r. zatytułowany „Europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2010–2020: Odnowione zobowiązanie do budowania Europy bez barier” (COM(2010)0636),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2016 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie utworzenia konkurencyjnego rynku pracy w Unii XXI w.: dostosowanie umiejętności i kwalifikacji do zapotrzebowania i perspektyw na rynku pracy jako sposób na wyjście z kryzysu ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie przedsiębiorczości społecznej i innowacji społecznych w zwalczaniu bezrobocia ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej (2013–2014) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu z dnia 8 lipca 2015 r. na temat wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wytycznych dla polityki zatrudnienia państw członkowskich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie listy pytań wstępnych przyjętej przez Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ w odniesieniu do wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0059.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0321.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0320.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0286.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0261.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0208.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. zatytułowaną „Wpływ kryzysu na dostęp słabszych grup społecznych do usług opieki”⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii na rzecz osób niepełnosprawnych 2010–2020⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy⁽³⁾,
 - uwzględniając analizę Biura Analiz Parlamentu Europejskiego zatytułowaną „EU Implementation of the UN Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD)” („Wdrażanie przez UE Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych”),
 - uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich za 2014 r.,
 - uwzględniając decyzję Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zamykającą dochodzenie z własnej inicjatywy OI/8/2014/AN wobec Komisji,
 - uwzględniając przygotowywane sprawozdanie roczne Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej za rok 2015,
 - uwzględniając badanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej z grudnia 2015 r. zatytułowane „Przemoc wobec dzieci niepełnosprawnych: prawodawstwo, polityki i programy w UE”,
 - uwzględniając statystyki Eurostatu za 2014 r. dotyczące niepełnosprawności w odniesieniu do dostępu do rynku pracy, dostępu do edukacji i szkoleń oraz ubóstwa i nierówności dochodowych,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Petycji, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0203/2016),
- A. mając na uwadze, że wszystkie osoby niepełnosprawne jako pełnoprawni obywatele mają równe prawa i przysługuje im niezwykłe prawo do godności, równego traktowania, samodzielnego życia, niezależności, wsparcia ze strony systemów finansowanych publicznie i pełnego uczestnictwa w życiu społecznym;
- B. mając na uwadze, że liczbę osób niepełnosprawnych w Unii Europejskiej szacuje się na 80 mln, w tym około 46 mln kobiet i dziewcząt, co stanowi około 16 % łącznej liczby kobiet i dziewcząt mieszkających w UE i oznacza, że w Unii Europejskiej niepełnosprawność częściej występuje wśród kobiet niż wśród mężczyzn; mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne są często ofiarami dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie i napotykały poważne przeszkody w korzystaniu z podstawowych praw i swobód, np. z prawa dostępu do edukacji i zatrudnienia, co może prowadzić do izolacji społecznej i urazów psychicznych; mając na uwadze, że niepełnosprawność nieproporcjonalnie częściej wpływa na kobiety również jako opiekunki niepełnosprawnych członków rodziny;
- C. mając na uwadze, że TFUE wymaga, aby przy określaniu i realizacji swej polityki i działań Unia zwalczała dyskryminację ze względu na niepełnosprawność (art. 10), oraz daje jej prawo do przyjmowania prawodawstwa, aby zwalczać taką dyskryminację (art. 19);

⁽¹⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 130.

⁽²⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

- D. mając na uwadze, że art. 21 i 26 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wyraźnie zakazuje dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i zapewnia osobom niepełnosprawnym jednakowe prawo do udziału w życiu społeczności;
- E. mając na uwadze, że Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych jest pierwszą umową międzynarodową dotyczącą praw człowieka ratyfikowaną przez UE, którą podpisało również wszystkie 28 państw członkowskich UE, a ratyfikowało 27 państw członkowskich; mając na uwadze, że państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, powinny sfinalizować reformy służące ratyfikacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;
- F. mając na uwadze, że po raz pierwszy organ ONZ monitorował wypełnianie międzynarodowych zobowiązań Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka; mając na uwadze, że opublikowane w 2015 r. uwagi podsumowujące Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych dotyczące wdrażania konwencji w UE to zdecydowany przekaz na temat zaangażowania UE na rzecz równości i poszanowania praw człowieka oraz że zawierają one zestaw wytycznych dotyczących środków ustawodawczych i z dziedziny kształtowania polityki należących do właściwości UE;
- G. mając na uwadze, że w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się fakt, iż Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych jest wiążąca dla UE i jej państw członkowskich w odniesieniu do wdrażania prawa UE, gdyż stanowi ona „integralną część porządku prawnego Unii Europejskiej” mającą „pierwszeństwo przed aktami wtórnego prawa Unii”⁽¹⁾;
- H. mając na uwadze, że zasady Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych dotyczą spraw wykraczających daleko poza dyskryminację oraz wskazując drogę do pełnego korzystania z praw człowieka przez wszystkie osoby niepełnosprawne i ich rodziny, co będzie możliwe w społeczeństwie integracyjnym;
- I. mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne stanowią zróżnicowaną grupę oraz że kobiety, dzieci, osoby starsze oraz osoby potrzebujące złożonego wsparcia napotykały dodatkowe trudności i dyskryminację z wielu przyczyn jednocześnie;
- J. mając na uwadze, że niepełnosprawność może być spowodowana stopniowym i czasem niewidocznym pogorszeniem się stanu zdrowia danej osoby, jak w przypadku osób cierpiących na choroby neurodegeneracyjne lub choroby rzadkie, co może negatywnie wpływać na niezależność życiową danej osoby;
- K. mając na uwadze, że według szacunków 80 % światowej liczby osób niepełnosprawnych żyje w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że UE popiera propagowanie praw osób niepełnosprawnych na szczeblu międzynarodowym oraz jest największym na świecie darczyńcą, jeśli chodzi o oficjalną pomoc rozwojową;
- L. mając na uwadze, że dzieci niepełnosprawne siedemnastokrotnie częściej trafiają do placówek opiekuńczo-wychowawczych niż ich pełnosprawni rówieśnicy, a w placówkach tych są znacznie bardziej niż w domu narażone na przemoc, zaniedbania i nadużycia⁽²⁾;
- M. mając na uwadze, że niepełnosprawne dzieci mają prawo żyć w (swojej) rodzinie lub w środowisku rodzinnym, zgodnie z zasadą dobra dziecka; mając na uwadze, że członkowie rodziny często muszą ograniczyć lub przerwać pracę zawodową, by opiekować się niepełnosprawnymi członkami rodziny;
- N. mając na uwadze, że w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych podkreślono potrzebę włączenia kwestii równouprawnienia płci do wszelkich działań oraz wspierania pełnego korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności;

⁽¹⁾ CURIA, sprawy połączone C-335/11 i C-337/11 *HK Danmark*, 11 kwietnia 2013 r., pkt 29–30; CURIA, sprawa C-363/12 Z, 18 marca 2014 r., pkt 73; CURIA, sprawa C-356/12 *Glatzel*, 22 maja 2014 r., pkt 68.

⁽²⁾ Raport Agencji Praw Podstawowych zatytułowany „Violence against children with disabilities: legislation, policies and programmes in the EU” („Przemoc wobec dzieci niepełnosprawnych: prawodawstwo, polityki i programy w UE”), http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2015-violence-against-children-with-disabilities_en.pdf

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

- O. mając na uwadze, że równe traktowanie oraz pozytywne działania i strategie dotyczące kobiet niepełnosprawnych oraz matek niepełnosprawnych dzieci to podstawowe prawo człowieka, a zarazem obowiązek etyczny;
- P. mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta są narażone w codziennym życiu na dyskryminację na wielu płaszczyznach; mając na uwadze, że dyskryminacja ta może przybrać różne formy: fizyczną, emocjonalną, seksualną i ekonomiczną, oraz że obejmuje ona przemoc ze strony partnera w związku, ze strony opiekunów, przemoc seksualną i przemoc instytucjonalną;
- Q. mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne są bardziej narażone na przemoc domową i napaści na tle seksualnym, które według znanych doniesień utrzymują się dłużej i mają bardziej intensywny przebieg aniżeli w przypadku kobiet pełnosprawnych⁽¹⁾;
- R. mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety, zwłaszcza migrantki, są bardziej narażone na ubóstwo i wykluczenie społeczne z powodu dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie;
- S. mając na uwadze, że niepełnosprawność jest przyczyną oraz może być skutkiem ubóstwa, przy czym około 30 % osób bezdomnych cierpi na niepełnosprawność, a ich problemy mogą pozostać niedostrzeżone⁽²⁾; mając na uwadze, że ochrona społeczna zapewniana głównie przez państwo odgrywa istotną rolę w zapobieganiu ubóstwu wśród osób niepełnosprawnych, a także mając na uwadze, że według danych z 2012 r. aż 68,5 % osób niepełnosprawnych żyłoby w ubóstwie, gdyby nie otrzymywało pomocy społecznej ze strony państwa⁽³⁾;
- T. mając na uwadze, że należy egzekwować obowiązujące prawo UE i stosować instrumenty polityki, by w jak największym zakresie wdrożyć Konwencję o prawach osób niepełnosprawnych;
- U. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie, które ratyfikowały Konwencję o prawach osób niepełnosprawnych, muszą jeszcze ustanowić lub wyznaczyć organy wdrażania i monitorowania Konwencji zgodnie z art. 33; mając na uwadze, że pracę już ustanowionych organów, w szczególności monitorowanie wymagane na mocy art. 33 ust. 2, hamuje brak zasobów finansowych i kadrowych, a także brak solidnej podstawy prawnej ich wyznaczenia;
- V. mając na uwadze, że dla osób niepełnosprawnych największe znaczenie ma udział w rynku pracy i dostęp do niego, nadal problematyczny, gdyż obejmujący 58,5 % osób niepełnosprawnych, podczas gdy ten sam wskaźnik wynosi 80,5 % wśród osób bez niepełnosprawności, co uniemożliwia wielu osobom niepełnosprawnym niezależne i aktywne życie;
- W. mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia kobiet bez niepełnosprawności wynosi 65 %, a kobiet niepełnosprawnych – tylko 44 %; mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne są często dyskryminowane w stosunku do niepełnosprawnych mężczyzn, jeśli chodzi o dostęp do zatrudnienia i edukacji; mając na uwadze, że stopa bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych utrzymuje się na niedopuszczalnie wysokim poziomie; mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta napotykać większe trudności przy wchodzeniu na rynek pracy; mając na uwadze, że należy eliminować bariery dla mobilności oraz przezwyciężać większą zależność od członków rodziny i opiekunów, aby zachęcić kobiety niepełnosprawne do aktywniejszego udziału w edukacji, na rynku pracy oraz w życiu społecznym i gospodarczym wspólnoty;
- X. mając na uwadze, że płatna praca ma kluczowe znaczenie dla umożliwienia osobom niepełnosprawnym samodzielnego życia i zaspokajania potrzeb rodziny i gospodarstwa domowego; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne są często niedostatecznie wynagradzane; mając na uwadze, że ta podatna na zagrożenia grupa jest bardziej narażona na ubóstwo i wykluczenie społeczne;
- Y. mając na uwadze, że UE jako strona Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych ma obowiązek zapewnić ścisłe zaangażowanie oraz aktywny udział osób niepełnosprawnych i ich organizacji przedstawicielskich w przygotowywaniu i wdrażaniu prawodawstwa i polityki służącej wykonaniu postanowień Konwencji, a także we wszystkich procesach decyzyjnych odnoszących się do kwestii dotyczących osób niepełnosprawnych;

⁽¹⁾ Raport Agencji Praw Podstawowych zatytułowany „Violence against women: an EU-wide survey. Main results” („Przemoc wobec kobiet. Badanie na poziomie Unii Europejskiej. Najważniejsze wyniki”), http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra-2014-vaw-survey-main-results-apr14_en.pdf

⁽²⁾ Van Straaten i in. (2015), „Self-reported care needs of Dutch homeless people with and without a suspected intellectual disability: a 1.5-year follow-up study” („Zapotrzebowanie na opiekę wśród żyjących w Holandii osób bezdomnych z podejrzeniem oraz bez podejrzenia niepełnosprawności intelektualnej – z ich perspektywy: półtoraroczne badanie kontrolne”), w: „Health Soc Care Community” z 1 października 2015 r., Epub 1 października 2015 r.

⁽³⁾ Dane EU-SILC z 2012 r.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

- Z. mając na uwadze, że środki oszczędnościowe zastosowane przez państwa członkowskie przyniosły cięcia w usługach socjalnych, we wsparciu dla rodzin i w usługach świadczonych na poziomie społeczności lokalnych oraz wywarły nieproporcjonalnie niekorzystny wpływ na warunki życia osób niepełnosprawnych, zwłaszcza dzieci niepełnosprawnych i ich rodzin;
- AA. mając na uwadze, że Komisja wycofała wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie urlopów macierzyńskich;
- AB. mając na uwadze, że dyrektywa 2011/24/UE w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej nie zakazuje wprost dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność;
- AC. mając na uwadze, że zmiany demograficzne i społeczne powodują wzrost zapotrzebowania na pracowników domowych i opiekunów, w szczególności pracowników domowych i opiekunów należących do rodziny; mając na uwadze, że opiekę nad osobami niepełnosprawnymi i niesamodzielnymi zazwyczaj zapewniają kobiety należące do rodziny, co często prowadzi do wykluczenia z rynku pracy;
- AD. mając na uwadze, że Komitet do sprawi Praw Osób Niepełnosprawnych w uwagach podsumowujących na temat wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej zaleca Unii Europejskiej, by uwzględniała perspektywę osób niepełnosprawnych w polityce i programach na rzecz równouprawnienia płci, a problematykę równouprawnienia płci w strategiach dotyczących niepełnosprawności, a także by rozwijała działania pozytywne, utworzyła mechanizm monitorowania i finansowała gromadzenie danych i badania naukowe nad niepełnosprawnymi kobietami i dziewczętami; mając na uwadze, że komitet zaleca ponadto, by Unia Europejska zapewniła skuteczną ochronę przed przemocą, nadużyciami i wykorzystywaniem, by polityka godzenia życia zawodowego i prywatnego uwzględniała potrzeby niepełnosprawnych dzieci i dorosłych oraz ich opiekunów, a także by przyjęto środki służące zmniejszeniu wysokiej stopy bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych, z których większość stanowią kobiety;
- AE. mając na uwadze, że w przyjętej przez Komisję w dniu 13 grudnia 2011 r. odpowiedzi na rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie Europy jako najpopularniejszego kierunku turystycznego na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego (¹) Komisja przyznała, że istnieje konieczność zapewnienia działającego bez zarzutu łańcucha uniwersalnych usług (transport, zakwaterowanie, wyżywienie i atrakcje), i w tym celu rozpoczęła działania mające podnosić świadomość, poprawiać kompetencje w sektorze turystycznym, a w ostatecznym rozrachunku podnosić jakość obiektów turystycznych dla osób o szczególnych potrzebach lub osób niepełnosprawnych;
- AF. mając na uwadze, że potrzeby osób niepełnosprawnych, odmiennie funkcjonujących i o ograniczonej możliwości poruszania się w dziedzinie transportu, mobilności i turystyki oferują perspektywy innowacyjności dla przedsiębiorstw świadczących usługi transportowe i z zakresu mobilności oraz mogą przynosić korzyści wszystkim: osobom ze wszystkimi rodzajami niepełnosprawności (w tym m.in. osobom o ograniczonej możliwości poruszania się, niewidomym, niesłyszącym i niedosłyszącym, osobom autystycznym, z niepełnosprawnością intelektualną i psychospołeczną), a także pozostałym użytkownikom tych usług, dzięki zastosowaniu zasad uniwersalnego projektowania;

Zasady i obowiązki ogólne

1. przypomina, że pełne włączenie społeczne osób niepełnosprawnych to nie tylko prawo i zasłużona korzyść dla tych osób, ale również atut dla całego społeczeństwa, które może dzięki temu korzystać z wartości i różnorodnych umiejętności wnoszonych przez te osoby;
2. podkreśla, że wszystkie osoby niepełnosprawne mają prawo do życia w społeczeństwie i korzystania z takich samych szans jak pozostali obywatele, by możliwa była ich pełna integracja i udział w życiu społeczeństwa;
3. podkreśla fakt, że integracja społeczna osób niepełnosprawnych, niezależnie od statusu społeczno-gospodarczego, politycznego i kulturalnego danego kraju, jest nie tylko sprawą rozwoju, ale również praw człowieka;
4. zwraca uwagę na fakt, że niepełnosprawność staje się coraz bardziej powszechna w miarę starzenia się społeczeństwa;

(¹) Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 41.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

5. uważa, że UE powinna przodować w dziedzinie poszanowania i wspierania praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po raz pierwszy organ traktatowy ONZ ocenił stan poszanowania międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka przez UE; jest zdania, że opublikowane w 2015 r. uwagi podsumowujące Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych dotyczące wdrażania konwencji przez UE to ważny znak świadczący o zaangażowaniu UE w równość i poszanowanie praw człowieka, a także wskazówka dla działań ustawodawczych i politycznych we wszystkich dziedzinach należących do kompetencji UE;
6. popiera wnioski i zalecenia Komitetu do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych i podkreśla, że instytucje UE i państwa członkowskie muszą uwzględniać w polityce oraz programach i strategiach na rzecz równouprawnienia płci perspektywę niepełnosprawnych kobiet i dziewczynek, a w polityce dotyczącej niepełnosprawności ujmować perspektywę płci; apeluje ponadto o stworzenie mechanizmów regularnych przeglądów osiągniętych postępów;
7. wzywa Parlament, Radę i Komisję do pełnego wdrożenia zaleceń Komitetu Narodów Zjednoczonych do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych oraz do zapewnienia przestrzegania konwencji we wszystkich przyszłych aktach prawnych;
8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyznania niezbędnych zasobów na wykonanie ich zobowiązań wynikających z konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołu fakultatywnego do niej;
9. wyraża głębokie ubolewanie z powodu nieprowadzenia przez UE wystarczających formalnych konsultacji z organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne w procesie przygotowań do przeglądu przez Komitet ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych w 2015 r. oraz w sporządzaniu sprawozdania z postępów; wzywa organizacje osób niepełnosprawnych, by aktywnie uczestniczyły w posiedzeniach Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych jako strona niezależna, w tym przez udział w oficjalnych delegacjach UE ds. organizowanych w przyszłości przeglądów;
10. wzywa Komisję do przygotowania skonsolidowanego wniosku w sprawie zorganizowanego dialogu między UE a organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne, przewidującego dostateczne finansowanie, które zagwarantuje pełne uczestnictwo osób niepełnosprawnych i ich organizacji przedstawicielskich na równych zasadach;
11. podkreśla znaczenie systematycznych i ścisłych konsultacji między organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne, decydentami, przedstawicielami biznesu i innymi zainteresowanymi stronami w odniesieniu do wszelkich nowych inicjatyw, wdrażania, monitorowania i oceny polityki i działań w dziedzinie edukacji, szkoleń, kultury, sportu i młodzieży;
12. apeluje o umocnienie istniejących organów ds. równości, by wspierały one włączenie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych do głównego nurtu polityki, jej propagowanie i monitorowanie jej wdrażania; przypomina UE i państwom członkowskim o wymogu podjęcia konstruktywnego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim, a w szczególności z organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne;
13. apeluje do UE o ratyfikowanie Protokołu fakultatywnego do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;
14. apeluje o przeprowadzenie kompleksowego i przekrojowego przeglądu i oceny dotychczasowych i przyszłych unijnych przepisów i programów finansowania, obejmującej przyszłe okresy programowania, z myślą o osiągnięciu pełnej zgodności z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych dzięki konstruktywnemu zaangażowaniu organizacji reprezentujących osoby niepełnosprawne oraz członków ram UE w zakresie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych (zwanym dalej „ramami UE”), w tym przez uwzględnienie niepełnosprawności we wszystkich dziedzinach prawodawstwa i wszystkich strategiach; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wszelkich środków niezbędnych do włączenia kwestii niepełnosprawności w główny nurt całego prawodawstwa oraz wszystkich dziedzin polityki i wszystkich strategii;
15. apeluje o włączenie praw osób niepełnosprawnych do ogólnego programu społeczno-gospodarczego UE, w szczególności do strategii „Europa 2020” i europejskiego semestru; zaleca przyjęcie paktu na rzecz osób niepełnosprawnych w celu zagwarantowania, że prawa osób niepełnosprawnych zostaną uwzględnione we wszystkich inicjatywach UE;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

16. wzywa Komisję, by w kontekście europejskiego semestru przy okazji oceny sytuacji społecznej w państwach członkowskich (sprawozdania poszczególnych państw i zalecenia dla nich) skupiła się również na monitorowaniu sytuacji osób niepełnosprawnych, gdyż jest to element wspólnego zobowiązania UE do budowania Europy bez barier;
17. uważa, że instytucje UE, w szczególności Parlament, Rada i Komisja, powinny działać na rzecz zapewnienia sprawdzania wszystkich obowiązujących i przyszłych przepisów pod kątem poszanowania praw człowieka i ich pełnej zgodności z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych;
18. zwraca się do Komisji o przedstawienie wykazu przepisów w celu zaproponowania aktualizacji deklaracji kompetencji w świetle uwag podsumowujących, która ma być okresowo powtarzana przy oficjalnym udziale organizacji reprezentujących osoby niepełnosprawne i Parlamentu;
19. w związku z tym wzywa Komisję do rozważenia potrzeby stworzenia unijnych ram prawnych gwarantujących osobom niepełnosprawnym skuteczne egzekwowanie ich praw oraz wspieranie niezależności osobistej, dostępności, dostępu do zatrudnienia, włączenia społecznego i niezależności życiowej, a także wyeliminowanie wszelkich form dyskryminacji;
20. podziela obawy Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych dotyczące braku jasnej strategii Unii Europejskiej na rzecz wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
21. wzywa instytucje, aby w polityce integracji podejmowały modelowe działania;
22. wzywa Komisję, by wykorzystała przegląd europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności do opracowania całościowej, obejmującej perspektywę płci unijnej strategii dotyczącej Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, zawierającej zobowiązania do podejmowania działań zewnętrznych z określeniem jednoznacznych ram czasowych, a także szczegółowych i precyzyjnych poziomów referencyjnych i wskaźników;
23. wyraża ubolewanie z powodu dyskryminacji i wykluczenia, których nadal obecnie doświadczają osoby niepełnosprawne; wzywa Komisję do zapewnienia jak największej synergii między unijną strategią niepełnosprawności na lata 2010–2020 a postanowieniami Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet i Konwencji ONZ o prawach dziecka, aby zapewnić możliwość rzeczywistego korzystania z uznanych praw i ich skutecznego wykonywania, w tym przez harmonizację i wdrożenie ram prawnych oraz prowadzenie działań kulturalnych i politycznych;
24. wzywa Komisję, by wyjaśniła szeroką definicję niepełnosprawności na szczeblu UE;
25. wzywa Komisję, by przeprowadziła przegląd przewodnika dotyczącego uwzględniania kwestii społecznych w zamówieniach publicznych w celu położenia nacisku na zobowiązania społeczne, a także podkreślenia szans i korzyści związanych z inwestowaniem w wysokiej jakości usługi wsparcia dla osób niepełnosprawnych;
26. wzywa Komisję do przeprowadzenia przeglądu wytycznych w sprawie oceny skutków oraz do zmodyfikowania tych wytycznych w celu ujęcia w nich obszerniejszej listy zagadnień, służącej lepszej ocenie zgodności z konwencją;

Poszczególne prawa

27. wzywa państwa członkowskie i Komisję, by z myślą o zapobieganiu wiktymizacji podjęły działania mające na celu zwalczanie wszelkich form dyskryminacji, w tym dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, dyskryminacji przez powiązanie i dyskryminacji krzyżowej ze względu na niepełnosprawność, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet i dzieci niepełnosprawnych, osób starszych i osób potrzebujących złożonego wsparcia, w tym osób niepełnosprawnych intelektualnie i psychospołecznie, oraz osób, których niepełnosprawność zmienia się w czasie;
28. wyraża ubolewanie, że Rada nadal nie przyjęła wniosku z 2008 r. dotyczącego dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na wyznanie lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną; ponawia apel do Rady o jak najszybsze przyjęcie tego wniosku;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

29. wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, by włączyły prawa niepełnosprawnych kobiet i dzieci do głównego nurtu polityki, w tym do kolejnego programu działań na rzecz praw dziecka, oraz by zapewniły zasięganie opinii dziewcząt i chłopców oraz reprezentujących ich organizacji we wszystkich dotyczących ich sprawach, przy zapewnieniu odpowiedniego wsparcia uwzględniającego niepełnosprawność i wiek;

30. podkreśla, że w celu ochrony praw dzieci niepełnosprawnych należy zapewnić odpowiednie wsparcie rodzinom, doskonalać i rozwijać instrumenty prawne dostępne w UE, na przykład instrument przewidujący przedłużenie urlopu rodzicielskiego dla rodziców dzieci niepełnosprawnych;

31. wzywa Komisję do zapewnienia wszystkim osobom niepełnosprawnym możliwości korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się, jakie przysługuje wszystkim obywatelom UE, przez włączenie do obecnego i przyszłego prawodawstwa gwarancji równych szans, praw podstawowych, równego dostępu do usług i rynku pracy, a także tych samych praw i obowiązków w dostępie do zabezpieczenia społecznego, jakie mają obywatele państwa członkowskiego, w którym osoby te są ubezpieczone, zgodnie z zasadą równego traktowania i niedyskryminacji; ponadto w odniesieniu do równości w zatrudnieniu wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania przepisów przekształconej dyrektywy UE w dziedzinie równości płci (2006/54/WE);

32. podkreśla potrzebę wspierania niepełnosprawnych migrantek (dziewcząt i kobiet) w celu rozwijania umiejętności, które pozwolą im zdobyć odpowiednie zatrudnienie;

33. podkreśla, że z punktu widzenia osiągnięcia samodzielnego i niezależnego życia przez osoby niepełnosprawne, zwłaszcza kobiety, pomoc (osobista lub publiczna) to środek wspierający te osoby i ich rodziny, umożliwiający im dostęp do miejsc pracy, placówek edukacji i szkolenia zawodowego, a także środek wsparcia w czasie ciąży i macierzyństwa;

34. przypomina o pilnej potrzebie zajęcia się problemem przemocy wobec niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt w otoczeniu prywatnym i instytucjonalnym oraz zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie usług wsparcia dostępnych kobietom i dziewczętom dotkniętym wszelkimi rodzajami niepełnosprawności; radzi, by UE przystąpiła do Konwencji Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy w stosunku do kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska), co będzie kolejnym krokiem na drodze zwalczania przemocy wobec niepełnosprawnych kobiet i dziewcząt;

35. przypomina o znaczeniu prawa podstawowego, jakim jest udział osób niepełnosprawnych w toczących się na wszystkich szczeblach procesach politycznych i decyzyjnych dotyczących niepełnosprawności, co podkreślono w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla, że niepełnosprawnym kobietom i dziewczętom, w tym należącym do marginalizowanych i podatnych na zagrożenia grup społecznych, borykającym się z dyskryminacją z wielu przyczyn jednocześnie, trzeba dać możliwość udziału w procesach podejmowania decyzji, aby zapewnić wyrażanie, wspieranie i ochronę ich interesów i praw oraz prezentować naprawdę oddolne spojrzenie na problematykę płci; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednio dostosowanych usług i obiektów umożliwiających tym osobom aktywne zaangażowanie i uczestnictwo, a także do inwestowania w technologie wspierające i adaptacyjne oraz we włączenie cyfrowe;

36. apeluje do instytucji UE o podjęcie skutecznych środków w celu poprawy warunków życia kobiet niepełnosprawnych, zgodnie z zaleceniami Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych dotyczącymi przeglądu wdrażania przez UE Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

37. wyraża zaniepokojenie, że wychowywanie dzieci niepełnosprawnych jest zadaniem spadającym przede wszystkim na kobiety;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego podnoszenia wiedzy o Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz do zwalczania uprzedzeń i wspierania lepszego zrozumienia wszystkich osób niepełnosprawnych, by decyzje podejmowano w oparciu o ich rzeczywiste potrzeby;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

39. popiera inicjatywy służące uświadamianiu społeczeństwu trudności, jakie napotykają osoby niepełnosprawne, oraz zwiększaniu świadomości osób niepełnosprawnych co do ich potencjału i wkładu, jaki mogą wnieść, między innymi dzięki specjalnym programom edukacyjnym w szkołach; podkreśla, że znaczenie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych polega głównie na zapoczątkowaniu zmian w postawach kulturowych przez uznanie, że to nie niepełnosprawność upośledza ludzi, lecz bariery w środowisku społecznym i gospodarczym;

40. zwraca się do odpowiednich organów w państwach członkowskich o przygotowanie strategii podnoszenia świadomości o prawach przysługujących osobom niepełnosprawnym, o zapewnienie personelowi sektora transportu i turystyki szkoleń uwrażliwiających na niepełnosprawność i konieczność równego traktowania osób niepełnosprawnych oraz o zachęcanie do współpracy i wymiany dobrych praktyk między organizacjami europejskimi zajmującymi się niepełnosprawnością a publicznymi i prywatnymi podmiotami zajmującymi się transportem; apeluje, aby materiały szkoleniowe były także dostępne w przystępnych formatach;

41. podkreśla, że zwłaszcza w sektorze transportu lotniczego należy dbać o należyte kwalifikacje pracowników linii lotniczych, aby potrafili oni zapewnić odpowiednie warunki podróży osobom niepełnosprawnym; uważa, że szczególnie nacisk należy kłaść na umiejętność odpowiedniego obchodzenia się z wózkami inwalidzkimi, aby nie dochodziło do ich uszkodzenia;

42. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący europejskiego aktu w sprawie dostępności⁽¹⁾ oraz zobowiązuje się do jego szybkiego przyjęcia w celu zapewnienia dostępności towarów i usług, w tym budynków, w których świadczone są usługi, wraz ze skutecznymi i dostępnymi krajowymi mechanizmami egzekwowania i rozpatrywania skarg; przypomina, że niezbędne jest całościowe podejście do kwestii dostępności i wprowadzenie środków gwarantujących wszystkim osobom niepełnosprawnym niezależnie od rodzaju niepełnosprawności prawo dostępu określone w art. 9 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

43. podkreśla konieczność przyjęcia europejskiego aktu w sprawie dostępności, co ma kluczowe znaczenie dla rozwiązania wszystkich problemów osób o ograniczonej możliwości poruszania się w dostępie do transportu i turystyki oraz w zakresie mobilności i zapewni, że usługi pasażerskiego transportu lotniczego, autobusowego, kolejowego i wodnego będą w pełni dostępne dla osób niepełnosprawnych, zwłaszcza jeśli chodzi o punkty przesiadkowe i zapewnienie wszędzie dostępu bez stopni do metra i kolei, strony internetowej, usługi oparte na urządzeniach mobilnych, inteligentne systemy biletowe i informacje podawane w czasie rzeczywistym, samoobsługowe terminale, automaty do sprzedaży biletów i urządzenia do odprawy samoobsługowej wykorzystywane w usługach transportu pasażerskiego;

44. stwierdza, że małe i średnie przedsiębiorstwa odniosą korzyści z przestrzegania standardowych wymogów UE zamiast dostosowywania się do rozbieżnych przepisów krajowych; ubolewa jednak, że produkty i usługi turystyczne o charakterze transgranicznym nie zostały ujęte we wniosku dotyczącym europejskiego aktu w sprawie dostępności; podkreśla, że na szczeblu UE nie podjęto dalszych działań, jeśli chodzi o obiekty i usługi turystyczne, aby stopniowo zharmonizować system klasyfikacji obiektów noclegowych z uwzględnieniem kryterium dostępności;

45. apeluje do Komisji i państw członkowskich o większe wsparcie dla działań badawczo-rozwojowych, zwłaszcza jeśli chodzi o dostępność nowych i innowacyjnych technologii dla osób niepełnosprawnych;

46. wzywa Komisję, by przygotowując w przyszłości akty prawne w odpowiednich dziedzinach, na przykład w przypadku agendy cyfrowej, uwzględniała fakt, że dostępność jest równie istotna w środowisku fizycznym, jak i w odniesieniu do technologii informacyjnych i komunikacyjnych;

47. zachęca państwa członkowskie, by stosując zasadę dostępności zapewniały wykorzystywanie zasad uniwersalnego projektowania w dotychczasowych i przyszłych przedsięwzięciach budowlanych, miejscach pracy i – w szczególności – budynkach publicznych, np. budynkach szkół finansowanych z funduszy publicznych;

⁽¹⁾ COM(2015)0615.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

48. wzywa państwa członkowskie i Komisję do współpracy z Parlamentem w celu przyjęcia jednoznacznej i skutecznej dyrektywy w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego, o szerokim zakresie i z solidnym mechanizmem egzekwowania zgodnie z proponowanym europejskim aktem w sprawie dostępności, by zagwarantować 80 mln osób niepełnosprawnych i 150 mln osób starszych mieszkających w UE równy dostęp do stron internetowych i usług publicznych online;

49. wzywa Komisję, by wraz z państwami członkowskimi zapewniła pełną dostępność i niezawodność ogólnounijnego numeru alarmowego 112 z wykorzystaniem najnowszych technologii na szczeblu krajowym i w roamingu, zwłaszcza dla osób niesłyszących i niedosłyszących, co pozwoli uniknąć niepotrzebnych ofiar śmiertelnych i urazów; podkreśla potrzebę przyjęcia środków wykonawczych na szczeblu krajowym, zapewniających m.in. kompatybilność działań państw członkowskich, w tym dostępnych krajowych punktów alarmowych;

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zagwarantowały, że elektroniczne i mobilne usługi, aplikacje i urządzenia zdrowotne, w tym numer alarmowy 112, który musi być łatwy w użyciu wszędzie w Europie, a także zaawansowany system lokalizacji urządzeń przenośnych (AML) będą w pełni dostępne dla pacjentów z niepełnosprawnością i dla ich opiekunów, oraz by nadal wykorzystywały potencjał telemedycyny, aby poprawić dostęp i opiekę w tym kontekście;

51. podkreśla potrzebę zwiększenia wsparcia oraz szczególnych świadczeń dla osób niepełnosprawnych w kontekście pomocy humanitarnej, zwłaszcza jeśli chodzi o dzieci, oraz wzywa Komisję do przedstawienia planu inwestycji i finansowania na potrzeby wsparcia osób niepełnosprawnych w sytuacji kryzysowej, w tym do dostarczenia danych zdezagregowanych według kryterium płci i wieku;

52. podkreśla, że trwające konflikty oraz klęski żywiołowe również przyczyniają się do wzrostu liczby osób niepełnosprawnych;

53. popiera zalecenia ekspertów ds. Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, by w UE zwiększyć dostępność i bardziej sprzyjać włączeniu w celu przyjęcia opartego na poszanowaniu praw człowieka podejścia do niepełnosprawności w sytuacjach zagrożenia i w sytuacjach nadzwyczajnych, w tym przez wdrożenie ram z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030; zdecydowanie apeluje, by do unijnej polityki migracyjnej i polityki ds. uchodźców włączono kwestię praw człowieka przynależnych osobom niepełnosprawnym, które doświadczają podwójnej dyskryminacji; podkreśla, że te środki powinny dostarczyć właściwej odpowiedzi na szczególne potrzeby osób niepełnosprawnych oraz uwzględnić konieczność wprowadzenia środków rozsądnych przystosowań opartych na potrzebach; zachęca do dalszego uwzględniania potrzeb osób niepełnosprawnych w pomocy humanitarnej świadczonej przez państwa członkowskie oraz przez samą UE;

54. wzywa UE do odgrywania pierwszoplanowej roli w propagowaniu praw osób niepełnosprawnych przy wdrażaniu ram z Sendai, a także przy realizacji programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 wspólnie z krajami partnerskimi, organizacjami regionalnymi oraz na szczeblu światowym;

55. wzywa Komisję do przyjęcia planu wdrażania zgodnie z konkluzjami Rady z lutego 2015 r. w sprawie zarządzania katastrofami uwzględniającego niepełnosprawność oraz z ramami z Sendai;

56. przypomina o znaczeniu konkluzji Rady w sprawie włączenia zarządzania katastrofami uwzględniającego niepełnosprawność do wszystkich stosownych działań Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności i we wszystkich państwach członkowskich; apeluje o podnoszenie wiedzy i informowanie osób niepełnosprawnych oraz podmiotów działających w sytuacjach wyjątkowych i w dziedzinie ochrony ludności na temat inicjatyw z zakresu zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, a także o udzielanie osobom niepełnosprawnym wsparcia psychologicznego na etapie odbudowy po klęsce żywiołowej;

57. podkreśla znaczenie zapewnienia osobom niepełnosprawnym specjalnego wsparcia w sytuacjach pokryzysowych;

58. przyznaje, że najslabsi członkowie społeczeństwa są jeszcze bardziej marginalizowani, jeżeli dotyka ich niepełnosprawność, i podkreśla, że instytucje UE i państwa członkowskie powinny zdwoić starania o pełne zapewnienie praw i usług wszystkim osobom niepełnosprawnym, w tym bezpaństwowcom, osobom bezdomnym, uchodźcom i osobom ubiegającym się o azyl, a także osobom należącym do mniejszości; podkreśla potrzebę włączenia kwestii niepełnosprawności do unijnej polityki migracyjnej i polityki wobec uchodźców;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

59. zwraca się do Komisji i Rady, aby zgodnie z art. 11 Konwencji, przygotowując wnioski dotyczące rozwiązania problemu uchodźców, finansowania lub innych środków wsparcia, przewidziały szczególną opiekę nad osobami niepełnosprawnymi;

60. podkreśla, że UE powinna podjąć odpowiednie środki, aby zapewnić wszystkim osobom niepełnosprawnym pozbawionym zdolności prawnej możliwość korzystania ze wszystkich praw zapisanych w traktatach i prawie UE, w tym z dostępu do wymiaru sprawiedliwości, do towarów i usług oraz do bankowości, zatrudnienia i opieki zdrowotnej, a także prawo do głosowania i prawa konsumentów;

61. stwierdza, że Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych okazała się pozytywnym i kluczowym narzędziem wspierania reform prawa, wymagającym od państw członkowskich ponownego przeanalizowania, jak postrzegane są osoby niepełnosprawne; wyraża jednak ubolewanie, że osoby niepełnosprawne nadal zmagają się z trudnymi wyzwaniami w strategicznych obszarach, takich jak wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych i udział w życiu politycznym; za priorytet uznaje pełny i całkowity dostęp wszystkich osób niepełnosprawnych do systemu politycznego; uważa, że ten dostęp nie może się ograniczać do czysto fizycznego dostępu do urn, ale powinien obejmować szereg inicjatyw, które przybliżą proces demokratyczny wszystkim obywatelom; jest zdania, że powinno to obejmować materiały wyborcze w języku migowym, pisane alfabetem Braille'a oraz informacje łatwe do czytania, pełne udzielanie niezbędnej pomocy osobom niepełnosprawnym podczas procedury głosowania, propagowanie w miarę możliwości głosowania korespondencyjnego lub za pośrednictwem pełnomocnika, a także usunięcie przeszkód dla niepełnosprawnych obywateli chcących kandydować w wyborach oraz zajęcie się kwestią obowiązujących przepisów dotyczących zdolności prawnej i ich ewentualnego wpływu na możliwość pełnego udziału osób niepełnosprawnych w procesie demokratycznym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia prawidłowego i pełnego wdrożenia przepisów art. 3 ust. 2 dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz dyrektywy 2010/64/UE w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym i dyrektywy 2012/13/UE w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, a w szczególności dyrektywy 2013/48/UE w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, zwłaszcza w przypadku osób niepełnosprawnych;

62. wyraża głębokie ubolewanie, że wiele państw nadal odmawia zdolności prawnej podczas procesu sądowego osobom niepełnosprawnym intelektualnie lub ogranicza tę zdolność; wzywa państwa członkowskie do pozytywnego zajęcia się kwestią zdolności prawnej przez sprzyjanie raczej integracji przy zapewnieniu wsparcia niż automatycznemu wykluczeniu;

63. wyraża zaniepokojenie z powodu trudności, jakie osoby niepełnosprawne nadal napotykają w dostępie do wymiaru sprawiedliwości; przypomina, że prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości należy do głównych praw podstawowych i stanowi zasadniczy element praworządności; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań w celu zapewnienia pełnej dostępności procedury i jej dostosowania do potrzeb takich osób; uważa, że Komisja powinna rozważyć ujęcie specjalnych programów szkoleniowych dotyczących konwencji w programie UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości na lata 2014-2020; sugeruje, że sądy UE powinny stosować swoje wewnętrzne zasady i wytyczne w taki sposób, aby ułatwiać osobom niepełnosprawnym dostęp do wymiaru sprawiedliwości, i że wymiar sprawiedliwości powinien również uwzględniać ogólne zalecenia Komitetu ONZ do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych;

64. zauważa, że konwencja haska o międzynarodowej ochronie osób pełnoletnich może na wiele sposobów faktycznie pomóc we wdrażaniu i wspieraniu międzynarodowych zobowiązań stron Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; ubolewa w związku z tym, że Komisja nie podjęła działań następczych w odniesieniu do rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2008 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie skutków transgranicznych ochrony prawnej osób pełnoletnich⁽¹⁾;

65. zwraca uwagę, że dzieci niepełnosprawne są bardziej narażone na przemoc, zastraszanie i niegodziwe traktowanie w celach seksualnych w szkole, w domu lub w instytucjach; wzywa UE i państwa członkowskie do podejmowania skuteczniejszych działań i do zwalczania przemocy wobec dzieci niepełnosprawnych za pomocą konkretnych środków i dostępnych usług wsparcia;

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 E z 23.2.2010, s. 71.

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

66. wzywa Komisję, by przyjęła skuteczne środki zapobiegające przemocy wobec dzieci niepełnosprawnych, ukierunkowane na rodziny, społeczności, osoby pracujące z dziećmi i instytucje; zauważa, że szkoły odgrywają kluczową rolę we wspieraniu włączenia społecznego, i podkreśla potrzebę stosowania właściwych mechanizmów włączenia społecznego w szkołach powszechnych, zapewniających również odpowiednie przygotowanie i przeszkolenie pracowników oświaty i nauczycieli, aby umieli rozpoznać przemoc wobec dzieci niepełnosprawnych i reagować na nią;

67. ponadto wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania w prawie zakazu przymusowego leczenia i umieszczania w zakładach, zgodnie z najnowszymi międzynarodowymi normami;

68. apeluje, by przestrzeganie zasady swobodnego przepływu osób niepełnosprawnych w UE zagwarantować przez usunięcie wszelkich istniejących jeszcze barier utrudniających korzystanie z tej swobody;

69. podkreśla, że osobom niepełnosprawnym należy zapewnić swobodę przemieszczania się przysługującą obywatelom europejskim, dlatego państwa członkowskie muszą zapewnić wzajemne uznawanie statusu i praw socjalnych tych osób (art. 18 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych);

70. ubolewa, że Rada nie zaakceptowała włączenia dokumentów dotyczących niepełnosprawności do zakresu rozporządzenia w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli i przedsiębiorstw poprzez uproszczenie przyjmowania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej;

71. z zadowoleniem przyjmuje projekt pilotażowy w sprawie Europejskiej Karty Osób Niepełnosprawnych; wyraża ubolewanie z powodu ograniczonego udziału państw członkowskich w projekcie Europejskiej Karty Osób Niepełnosprawnych, który za pomocą praktycznych rozwiązań ułatwia niepełnosprawnym obywatelom mobilność i wzajemne uznawanie ich praw w państwach członkowskich;

72. podkreśla, że w celu zapewnienia pełnego poszanowania praw osób niepełnosprawnych należy zagwarantować im prawo do wyboru sposobu życia i jak najlepszego wykorzystania ich potencjału, na przykład przez częstsze wykorzystanie takich rozwiązań jak instytucja opiekuna;

73. zdecydowanie potępia katastrofalne warunki pobytu osób niepełnosprawnych w niektórych państwach członkowskich i wzywa państwa członkowskie, by dołożyły wszelkich starań w celu przestrzegania europejskiej konwencji praw człowieka i jej art. 3 dotyczącego zakazu nieludzkiego i poniżającego traktowania;

74. wzywa Komisję i Radę, by dokładniej przyjrzały się potrzebom osób niepełnosprawnych oraz by konsekwentnie uwzględniały te potrzeby, prowadząc przeglądy regulacji UE, na przykład dotyczących praw pasażerów w różnych środkach transportu (rozporządzenia (WE) nr 1107/2006 i (WE) nr 261/2004 dotyczące transportu lotniczego, rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 dotyczące transportu kolejowego, rozporządzenie (UE) nr 1177/2010 dotyczące transportu wodnego i rozporządzenie (UE) nr 181/2011 dotyczące transportu autobusowego i autokarowego), oraz podczas tworzenia prawodawstwa, na przykład dotyczącego praw pasażerów w czasie podróży multimodalnych; podkreśla, że w 2010 r. UE w europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 zaangażowała się na rzecz wolnej od barier Europy;

75. wzywa UE, by dokładniej monitorowała wdrażanie prawodawstwa dotyczącego praw pasażerów i by zharmonizowała działania krajowych organów egzekwowania prawa, oraz wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do wdrożenia prawodawstwa UE mającego poprawić dostępność transportu na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym w zakresie transportu i turystyki (co obejmuje autobusy i taksówki, miejski transport publiczny, kolej, transport powietrzny i wodny, a także stacje, lotniska i porty) oraz do likwidacji przeszkód stojących na drodze wolnej od barier Europy, przez zwiększenie kompetencji odpowiednich organów egzekwowania prawa zgodnie z przepisami dotyczącymi praw pasażerów, aby zapewnić skuteczne i równe prawa wszystkim niepełnosprawnym pasażerom w całej UE, w tym w kwestii dostępności i normalizacji, harmonizacji, wymogów technicznych i zachęt dla przedsiębiorstw;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

76. wzywa Komisję do wyjaśnienia zakresu odpowiedzialności poszczególnych podmiotów uczestniczących w świadczeniu pomocy osobom o ograniczonej możliwości poruszania się, zwłaszcza jeśli chodzi o przesiadanie się z jednego środka transportu do innego, oraz do przedstawienia Parlamentowi informacji o udziale stowarzyszeń osób niepełnosprawnych i ich roli we wdrażaniu przepisów dotyczących praw pasażerów;

77. podkreśla, że wolny od barier dostęp do usług transportu, pojazdów, infrastruktury i węzłów komunikacyjnych łączących różne rodzaje transportu, przede wszystkim na obszarach wiejskich, ma kluczowe znaczenie dla powstania systemów mobilności wolnych od dyskryminujących ograniczeń; w związku z tym podkreśla, że osoby niepełnosprawne muszą mieć dostęp do produktów i usług oraz że należy dołożyć dalszych starań o zapewnienie dostępności zarówno usług transportowych i turystycznych, jak i pojazdów i infrastruktury; przypomina, że mechanizm „Łącząc Europę” daje możliwość finansowania działań w środowisku miejskim i działań na rzecz poprawy dostępności dla osób z różnego rodzaju niepełnosprawnością, a ze środków tych można pokryć do 10 % kosztów dostosowania;

78. wzywa Komisję, by w sprawozdaniu rocznym z wykorzystania funduszy przeznaczonych na TEN-T podawała informacje o postępach w działaniach i kwocie pomocy przyznanej na dostosowanie infrastruktury do potrzeb osób niepełnosprawnych ze środków mechanizmu „Łącząc Europę” i z innych funduszy UE; zwraca się również do Komisji o podjęcie działań mających wspierać większe zaangażowanie w przedsięwzięcia służące dostosowaniu infrastruktury do potrzeb osób niepełnosprawnych, w tym przez organizowanie kampanii informacyjnych i popularyzacyjnych dla potencjalnych inwestorów;

79. zauważa w związku z tym znaczenie finansowania działań w środowisku miejskim, gdzie przesiadki między różnymi środkami transportu są częstsze i gdzie osoby z różnymi rodzajami dysfunkcji ruchowej napotykać największe trudności;

80. podkreśla, że stale dostępne formaty powinny znaleźć poczesne miejsce w planach działań na rzecz rynku mobilności cyfrowej i powinny ułatwiać dostęp wszystkim osobom ze wszystkimi rodzajami niepełnosprawności dzięki użyciu języków, formatów i technologii dostosowanych do różnych rodzajów niepełnosprawności, w tym języka migowego, pisma Braille'a, wspomagających i alternatywnych systemów komunikacji oraz innych dostępnych środków, trybów i formatów komunikacji wybranych przez daną osobę, w tym informacji łatwych do czytania lub piktogramów, podpisów i zindywidualizowanych wiadomości tekstowych w systemach informacji dla podróżnych, rezerwacji i wystawiania biletów, umożliwiających posługiwanie się nie tylko jednym kanałem zmysłowym; wzywa Komisję, aby ustanowiła w do obiektów i usług transportowych wprowadziła odpowiedni mechanizm monitorowania i kontroli zapewniający dostęp do oferty urzędzeń wspomagających i ułatwiających dostęp osobom niepełnosprawnym w publicznych środkach transportu we wszystkich państwach członkowskich;

81. podkreśla, że osobom niepełnosprawnym należy umożliwić uzyskanie informacji na temat usług multimodalnych i transgranicznych „od drzwi do drzwi”, by mogły one wybrać najbardziej efektywne, najtańsze lub najszybsze połączenia, oraz że należy umożliwić tym osobom elektroniczną rezerwację i elektroniczne opłacenie takiej usługi;

82. apeluje o udostępnianie informacji o połączeniach w czasie rzeczywistym, by osoby niepełnosprawne mogły przed rozpoczęciem podróży uzyskać informacje o ewentualnych zakłóceniach oraz o połączeniach alternatywnych;

83. podkreśla, że osoby niepełnosprawne muszą mieć dostęp do informacji i komunikacji w przystępnych formatach i technologiach dostosowanych do różnych rodzajów niepełnosprawności, co obejmuje język migowy, pismo Braille'a, wspomagające i alternatywne systemy komunikacji i inne wybrane przez te osoby dostępne środki, tryby i formaty komunikacji, w tym w formaty informacji łatwych do czytania i formaty z podpisami; wzywa w związku z tym Komisję do podjęcia środków koniecznych do wyegzekwowania wdrożenia przepisów UE dotyczących dostępu do informacji i komunikacji; wzywa Radę do bezzwłocznego przyjęcia decyzji o zawarciu Traktatu w Marrakeszu o ułatwieniu dostępu do opublikowanych utworów osobom niewidomym, niedowidzącym i cierpiącym na inne zaburzenia odczytu druku; wzywa Radę i państwa członkowskie do wdrożenia spójnych i skutecznych środków zgodnie z postanowieniami tego traktatu;

84. przypomina, że samodzielność, integracja i dostęp do włączającego systemu kształcenia i szkoleń, życia obywatelskiego i kulturalnego, rozrywki i sportu to prawa zagwarantowane w art. 19, 24 i 30 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; przypomina, że prawa te są chronione na mocy przepisów UE, szczególnie art. 21 Karty praw podstawowych, który zakazuje dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność, i w świetle zasady pełnego i skutecznego uczestnictwa, w tym demokratycznego udziału i integracji osób niepełnosprawnych w społeczeństwie (art. 3 Konwencji);

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

zwraca się zatem do Komisji i państw członkowskich o udoskonalenie środków mających zapewnić osobom niepełnosprawnym skuteczny i równy dostęp nie tylko do kluczowych obszarów takich jak sprzyjająca włączeniu i cechująca się wysoką jakością oświata, kultura i sport, lecz również do zajęć dodatkowych takich jak teatr, języki czy sztuki plastyczne; zwraca się do Komisji, by włączyła wskaźniki dotyczące niepełnosprawności do strategii „Europa 2020”, dążąc do osiągnięcia celów w zakresie edukacji i szkoleń;

85. przypomina projekt uwagi ogólnej Komitetu Narodów Zjednoczonych do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych w sprawie art. 24 („Prawo do kształcenia umożliwiającego integrację”), który określa zakres normatywny, obowiązki państw, związek z innymi postanowieniami konwencji i wdrażania przepisów na szczeblu krajowym;

86. przypomina, że programy skierowane do ludzi młodych powinny zwracać szczególną uwagę na niepełnosprawnych ludzi młodych;

87. zauważa, że do strategii dotyczących młodzieży po 2018 r. należy włączyć potrzeby niepełnosprawnych młodych osób;

88. przypomina, że osoby niepełnosprawne są często wykluczone lub nie mają faktycznego dostępu do usług edukacyjnych i szkoleniowych, podczas gdy dostosowane do ich potrzeb i uwzględniające stopień niepełnosprawności procesy edukacyjne są konieczne, by pomóc im w pełni wykorzystać ich potencjał społeczny, gospodarczy i edukacyjny; podkreśla, że należy podjąć środki niezbędne do zapewnienia wszystkim uczniom niepełnosprawnym racjonalnych usprawnień potrzebnych do korzystania z prawa do sprzyjającej włączeniu społecznemu edukacji na wysokim poziomie; zachęca państwa członkowskie i właściwe zdecentralizowane organy regionalne i lokalne, by doskonalili programy szkoleniowe i możliwości stałego rozwoju zawodowego dla wszystkich zainteresowanych stron uczestniczących w uczeniu pozaformalnym i nieformalnym, oraz by poprawiły ich dostęp do infrastruktury informacyjno-komunikacyjnej, by wesprzeć ich w pracy z niepełnosprawnymi uczniami i zwalczać uprzedzenia wobec osób niepełnosprawnych, w szczególności osób z niepełnosprawnością psychospołeczną i intelektualną;

89. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia skutecznych środków zwalczania segregacji i odrzucania niepełnosprawnych uczniów w szkołach i ośrodkach nauczania oraz do zapewnienia im dostępu do racjonalnych usprawnień i wsparcia, jakich potrzebują, by ułatwić uczniowi pełne wykorzystanie jego potencjału; podkreśla, że równe szanse można osiągnąć tylko wtedy, gdy prawo do sprzyjającej włączeniu społecznemu edukacji i szkoleń zapewnione jest na wszystkich poziomach i we wszystkich typach edukacji i szkoleń, w tym w uczeniu się przez całe życie, a zatem jeżeli zagwarantowane jest uznawanie kwalifikacji osób niepełnosprawnych, zwłaszcza kwalifikacji zdobytych we wspierających środowiskach edukacyjnych, gdzie osoby niepełnosprawne mogą w szczególności nabywać kompetencje i umiejętności pozwalające im na przezwyciężenie niepełnosprawności; odnotowuje techniczne i finansowe niedostatki w programach nauczania specjalnego, zwłaszcza w państwach członkowskich dotkniętych kryzysem, i wzywa Komisję, by oceniła możliwości poprawy tej sytuacji;

90. odnotowuje postępy osiągnięte w kwestii przepisów regulujących programy wymiany studentów, w szczególności program Erasmus+, przez włączenie dodatkowego wsparcia finansowego dla mobilności niepełnosprawnych studentów i pracowników, i podkreśla konieczność dalszego stanowienia specjalnych przepisów obejmujących wszystkie aspekty tego programu; przyznaje, że w praktyce niepełnosprawni studenci nadal napotykać liczne przeszkody (w stosunku innych osób, w komunikacji, architekturze budynków, dostępie do informacji itd.); wzywa Komisję i państwa członkowskie do większego zaangażowania na rzecz udziału osób niepełnosprawnych w programach wymiany UE oraz do poprawy widoczności i przejrzystości informacji o możliwościach w zakresie mobilności; wzywa ponadto Komisję do wspierania wymiany najlepszych praktyk w odniesieniu do dostępu do programów wymiany dla niepełnosprawnych studentów i nauczycieli;

91. apeluje, aby systemy oświaty nie tworzyły warunków, które szufladkują uczniów, np. przez dzielenie uczniów na grupy czy klasyfikowanie ich według umiejętności, ponieważ wpływa to negatywnie na uczniów niepełnosprawnych, w szczególności tych mających trudności w nauce;

92. wzywa Komisję, by w ocenie dyrektywy w sprawie transgranicznej opieki zdrowotnej uwzględniła komponent dotyczący niepełnosprawności, oraz apeluje do państw członkowskich, by przyspieszyły wdrażanie tej dyrektywy z perspektywy potrzeb osób niepełnosprawnych oraz ich prawa do znajomości przepisów dyrektywy i instrumentów oraz do bezpośredniego korzystania z tych przepisów i instrumentów na równi z innymi osobami, przy czym należy zaznaczyć, że znajomość tych przepisów jest niewielka nawet wśród ogółu ludności;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

93. podkreśla ścisły związek między niepełnosprawnością, która dotyka około 15 % mieszkańców UE, a złym stanem zdrowia oraz trudnościami i utrzymującymi się przeszkodami w dostępie, prowadzącymi do tego, że osoby niepełnosprawne nie mogą skorzystać lub korzystają w niedostatecznym stopniu z opieki zdrowotnej, w tym kiedy niepełnosprawność wynika z niepożądanego działania leku; zauważa, że brak dostępu do wysokiej jakości usług zdrowotnych ma negatywny wpływ na zdolność osób niepełnosprawnych do samodzielnego życia, integracji i funkcjonowania na równych warunkach z pozostałymi obywatelami;

94. z niepokojem zauważa, że osoby niepełnosprawne znacznie częściej donoszą o nieadekwatnej opiece lub o odmowie przyznania opieki oraz o przypadkach przymusowego leczenia lub złego traktowania, wskazując na brak przeszkolenia pracowników służby zdrowia w zakresie potrzeb opieki zdrowotnej dla osób niepełnosprawnych; wzywa państwa członkowskie do inwestowania w szkolenie pracowników zajmujących się leczeniem osób niepełnosprawnych i świadczeniem im pomocy;

95. podkreśla, że należy zagwarantować osobom niepełnosprawnym możliwość wyrażenia świadomej zgody na wszelkie zabiegi medyczne, które takiej zgody wymagają, i zastosować wszelkie środki niezbędne do zapewnienia tym osobom dostępu do informacji i ich zrozumienia; zaznacza, że zgoda musi być wyrażona osobiście, z wyprzedzeniem i z pełną znajomością faktów, z zastosowaniem wszelkich niezbędnych mechanizmów zapewniających przestrzeganie tych zasad, a podobne odpowiednie środki należy przyjąć również w stosunku do osób z niepełnosprawnością psychospołeczną;

96. wzywa Komisję, aby włączyła podejścia uwzględniające niepełnosprawność do instrumentów i polityki zdrowotnej, aby przyczynić się do lepszych wyników leczenia osób niepełnosprawnych w państwach członkowskich, dzięki lepszej dostępności fizycznej, środowiskowej i sensorycznej oraz jakości i przystępności cenowej, a także aby w trakcie opracowywania tych instrumentów i polityki prowadziła pogłębione konsultacje z osobami niepełnosprawnymi;

97. ponownie podkreśla, że prawa reprodukcyjne należą do podstawowych swobód gwarantowanych na mocy Wiedeńskiej deklaracji i programu działania z 1993 r. oraz Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz że obejmują one: prawo do równości i niedyskryminacji, prawo do zawarcia małżeństwa i założenia rodziny; prawo do pełnej opieki w zakresie zdrowia reprodukcyjnego, w tym do planowania rodziny i usług w zakresie zdrowia matek, edukacji i informacji; prawo do wyrażenia świadomej zgody na wszelkie zabiegi, w tym na sterylizację i aborcję; oraz prawo do wolności od niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego;

98. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia środków mających zapewnić, że całość opieki zdrowotnej i wszystkie usługi świadczone na rzecz niepełnosprawnych kobiet, w tym wszelka opieka i usługi w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i zdrowia psychicznego, są dostępne i oparte na swobodnej i świadomej zgodzie danej osoby;

99. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia wytycznych w celu zapewnienia, że wszelka edukacja, informacje i opieka zdrowotna i usługi w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego są dostępne dla kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych w formatach przystępnych i dostosowanych do wieku, w tym w języku migowym, alfabecie Braille'a, komunikacji dotykowej, dużym druku i innych alternatywnych trybach, środkach i formatach komunikacji;

100. ponownie zaznacza, że należy zająć się potrzebą zapewnienia niepełnosprawnym kobietom i mężczyznom specjalistycznego wsparcia, w tym opieki nad dziećmi, aby wraz z rodzinami mogli w pełni korzystać z macierzyństwa i ojcostwa;

101. podkreśla, że systemy ubezpieczeń zdrowotnych nie mogą dyskryminować osób niepełnosprawnych;

102. wzywa Komisję, by opracowała ogólnounijne wytyczne dla krajowych punktów kontaktowych w sprawie udostępniania informacji o służbie zdrowia w innych państwach członkowskich wszystkim pacjentom, pamiętając o szczególnej roli organizacji pacjentów;

103. zachęca Komisję do wspierania państw członkowskich i członków europejskiej sieci referencyjnych w rozszerzaniu sieci zasobów i wiedzy specjalistycznej na rodzaje niepełnosprawności, niekoniecznie rzadkich, które wymagają również wysoce wyspecjalizowanej opieki zdrowotnej świadczonej przez multidyscyplinarny personel medyczny, oraz koncentracji zasobów i wiedzy z wykorzystaniem tych sieci;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

104. podkreśla, że należy rozszerzyć dostęp osób niepełnosprawnych do usług i produktów zdrowotnych; zauważa, że bariery ekonomiczne i kalkulacja kosztów i strat utrudniają rozwój dostępności i jej wdrażanie; uważa, że większy udział osób niepełnosprawnych na etapie przygotowywania produktów i usług zdrowotnych zagwarantuje ich lepsze bezpieczeństwo i dostępność;

105. podkreśla, że osoby niepełnosprawne fizycznie również zmagają się z problemami na rynku mobilności cyfrowej, i wzywa do ułatwienia dostępu wszystkim osobom ze wszystkimi rodzajami niepełnosprawności w dostępnych językach, formatach i technologiach dostosowanych do różnych rodzajów niepełnosprawności, co obejmuje język migowy, alfabet Braille'a, wspomagające i alternatywne systemy komunikacji, w tym łatwe do czytania informacje, podpisy i zindywidualizowane wiadomości tekstowych, zwłaszcza jeśli chodzi o informacje na temat zdrowia, i umożliwia wykorzystanie nie tylko jednego kanału zmysłowego;

106. zachęca Komisję do podejmowania nieustających wysiłków na rzecz zwiększenia profilaktyki i promocji zdrowia w celu wyeliminowania poważnych nierówności w zakresie zdrowia i dostępu, które dotyczą osoby niepełnosprawne najbardziej podatne na zagrożenia;

107. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dążyły do uznania chorób charakteryzujących się zaburzeniami pamięci za niepełnosprawność;

108. wzywa Komisję i państwa członkowskie do należytego uznania kluczowej roli opiekunów rodzinnych i zapewnienia również im odpowiedniego dostępu do opieki zdrowotnej w świetle wpływu, jaki opieka nad osobami niepełnosprawnymi ma na ich własne zdrowie fizyczne i psychiczne oraz dobre samopoczucie;

109. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zapewnienia przenośności praw i usług związanych z zatrudnieniem, w tym racjonalnych usprawnień w kontekście dyrektywy w sprawie równego traktowania w obszarze zatrudnienia i pracy, a także do zapewnienia ich zgodności ze swobodą przemieszczania się w odniesieniu do osób niepełnosprawnych, podkreślonej w Traktatach; apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie zachęt dla pracodawców oraz aktywnej polityki rynku pracy, by wesprzeć zatrudnienie osób niepełnosprawnych; dostrzega potencjał gospodarki społecznej oraz powstającej gospodarki cyfrowej w zakresie zatrudnienia osób niepełnosprawnych;

110. wyraża zaniepokojenie wysoką stopą bezrobocia wśród osób niepełnosprawnych, zwłaszcza kobiet, w porównaniu z innymi grupami mieszkańców Unii Europejskiej; wzywa państwa członkowskie do wspierania i zagwarantowania politycznych ram udziału kobiet niepełnosprawnych w rynku pracy, w tym kobiet z ukrytymi niepełnosprawnościami, chorobami przewlekłymi i trudnościami w uczeniu się;

111. wyraża zaniepokojenie, że w dyrektywie w sprawie równego traktowania w obszarze zatrudnienia i pracy nie stwierdzono wyraźnie, iż odmowa zapewnienia racjonalnego usprawnienia dla osób niepełnosprawnych stanowi formę dyskryminacji; zwraca się do Komisji o przedstawienie sytuacji, jeśli chodzi o rodzaje otrzymanych skarg, oraz o rozważenie konieczności przeprowadzenia przeglądu dyrektywy;

112. podkreśla korzyści płynące z wychodzenia poza zatrudnianie w chronionych zakładach pracy i z wprowadzania warunków zatrudnienia włączających osoby niepełnosprawne w otwarty rynek pracy; podkreśla znaczenie wymiany dobrych praktyk między organami publicznymi, organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne, podmiotami świadczącymi usługi wsparcia, doświadczonymi pracodawcami i innymi odpowiednimi podmiotami;

113. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego wspierania zatrudnienia osób niepełnosprawnych przez przedsiębiorstwa społeczne i oparte na zasadach solidarności, a tym samym do pomocy osobom niepełnosprawnym w wejściu na rynek pracy; w związku z tym wzywa Komisję do dalszego wspierania nowo powstałego rynku inwestycji społecznych za pomocą narzędzi opracowanych w ramach Inicjatywy na rzecz przedsiębiorczości społecznej oraz do złożenia Parlamentowi sprawozdania z rezultatów przeglądu śródkresowego;

114. przypomina, że zapobieganie zwalnianiu osób niepełnosprawnych wymaga dania im możliwości wykonywania pracy zgodnie ze szczególnymi przepisami; zaleca ponadto przeprowadzanie odpowiednich kontroli i nawiązanie współpracy z urzędami pracy oraz przedsiębiorstwami w celu wyeliminowania zjawiska marginalizacji osób niepełnosprawnych w miejscu pracy i pełnego wykorzystania ich potencjału;

115. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia ram jakości staży, a także do wspierania i rozwijania możliwości przyuczania do zawodu i szkolenia osób niepełnosprawnych przy jednoczesnym zapewnieniu racjonalnych usprawnień i dostępności, aby zapewnić ochronę socjalną osób niepełnosprawnych i ułatwić im integrację na rynku pracy;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

116. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia w trybie pilnym środków mających odwrócić negatywny wpływ środków oszczędnościowych na ochronę socjalną osób niepełnosprawnych, oraz do zapobiegania takim skutkom;

117. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia skutecznych mechanizmów zapobiegania ubóstwu, szczególnej podatności na zagrożenia i wykluczeniu społecznemu wśród osób niepełnosprawnych i ich rodzin i łagodzenia tych zjawisk, ze szczególnym uwzględnieniem niepełnosprawnych dzieci i osób starszych, w kontekście europejskiego filaru praw socjalnych;

118. wzywa państwa członkowskie do powstrzymania się od cięć w obszarze świadczeń z tytułu niepełnosprawności, usług środowiskowych, usług zdrowotnych, szkoleń i programów edukacyjnych, gdyż cięcia takie osłabią oddziaływanie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i spowodują dalszy wzrost poziomu ubóstwa i wykluczenia społecznego;

119. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w ramach przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu osób niepełnosprawnych i członków ich rodzin wspierały środki przeciwdziałania ubóstwu, dotyczącemu wiele rodzin osób podatnych na zagrożenia, z wykorzystaniem jednoznacznych wskaźników, na podstawie których planowana będzie niezbędna opieka;

120. podkreśla, że art. 7 i art. 96 ust. 7 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów (UE) nr 1303/2013 zobowiązuje państwa członkowskie i Komisję do zagwarantowania, że równe szanse, niedyskryminacja i włączenie społeczne osób niepełnosprawnych są uwzględniane i propagowane przy wdrażaniu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w ogólności, a w szczególności programów operacyjnych; apeluje o zintegrowane podejście mające na celu zaspokojenie szczególnych potrzeb osób niepełnosprawnych; w związku z tym wzywa Komisję, by ściśle monitorowała stosowanie ogólnych uwarunkowań ex ante w zakresie niepełnosprawności i przeciwdziałania dyskryminacji; podkreśla, że ich ocena powinna dotyczyć adekwatności planowanych środków mających na celu promowanie równych szans kobiet i mężczyzn oraz integracji osób niepełnosprawnych, szczególnie jeżeli chodzi o dostępność finansowania;

121. zachęca decydentów na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym oraz na poziomie UE do zapewniania skutecznego nadzoru nad przestrzeganiem przepisów zmierzających do niedyskryminacji, a także do zapewniania dostępności i wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w celu wspierania równego dostępu osób niepełnosprawnych do wszystkich usług, w tym internetu, oraz równych i wystarczających warunków mieszkaniowych w społecznościach lokalnych na wszystkich obszarach (np. obszary wiejskie i słabo zaludnione oraz obszary miejskie), jak również w celu wspierania instytucji odpowiedzialnych za opiekę nad tymi osobami; zauważa jednak, że polityka społeczna i jej finansowanie pozostają przede wszystkim w gestii państw członkowskich;

122. wzywa Komisję, by ściśle monitorowała przestrzeganie zasady niedyskryminacji i powiązanych przepisów przy korzystaniu z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych; podkreśla, że podmioty odpowiedzialne za wspieranie włączenia społecznego i niedyskryminacji, w tym organizacje reprezentujące osoby niepełnosprawne, muszą być zaangażowane w partnerstwo w fazie programowania i wdrażania programów operacyjnych, aby zapewnić faktyczne uwzględnianie interesów i problemów osób niepełnosprawnych; apeluje o wykorzystywanie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w taki sposób, by przestrzegać minimalnych norm dotyczących mieszkalnictwa, mobilności i dostępności dla osób niepełnosprawnych, i zauważa, że jest to ważnym i trudnym zadaniem, zwłaszcza dla organów lokalnych i regionalnych;

123. apeluje do państw członkowskich o lepsze wykorzystywanie funduszy strukturalnych, zwłaszcza Europejskiego Funduszu Społecznego i programu Kreatywna Europa, z udziałem jak największej liczby krajowych, regionalnych i lokalnych organizacji reprezentujących osoby niepełnosprawne; podkreśla ponadto, że osobom niepełnosprawnym należy zapewnić pełną dostępność rynku pracy, edukacji i szkoleń, programu Erasmus+, gwarancji dla młodzieży i inicjatywy EURES;

124. wzywa państwa członkowskie do propagowania zasady, w myśl której instytucje zamawiające w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych miałyby możliwość wykluczenia oferentów niespełniających warunków dostępności dla osób niepełnosprawnych;

125. z zadowoleniem przyjmuje warunki wstępne dotyczące włączenia społecznego oraz przyznanie priorytetu inwestycyjnego „przejściu z usług instytucjonalnych do usług na poziomie społeczności lokalnych” w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów; wzywa państwa członkowskie do wykorzystania tych funduszy na deinstytucjonalizację oraz jako narzędzi do wdrażania konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

126. wyraża zaniepokojenie, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne są niewłaściwie wykorzystywane do wspierania instytucjonalizacji, oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do dokładniejszego monitorowania zgodnie z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych oraz w porozumieniu z organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne; uważa, że zasady przejrzystości powinny być stosowane w całym postępowaniu, od przyznania funduszy do ich rzeczywistego wykorzystania;

127. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia koniecznych działań, w tym przez wykorzystanie funduszy EFSI oraz innych odpowiednich funduszy UE, by rozwijać usługi wsparcia w obrębie społeczności lokalnych dla niepełnosprawnych dziewcząt i chłopców oraz ich rodzin, w tym dla osób potrzebujących wysokiego poziomu wsparcia, wspierać deinstytucjonalizację i przeciwdziałać nowej instytucjonalizacji oraz wspierać społeczeństwa sprzyjające włączeniu i dostęp niepełnosprawnych dziewcząt i chłopców do edukacji integracyjnej;

128. uważa, że instytucje UE powinny rozważyć otwarcie przyszłych i istniejących kanałów finansowania dla organizacji aktywnie reprezentujących osoby niepełnosprawne;

129. wzywa Komisję do kontynuowania prac nad włączeniem osób niepełnosprawnych za pomocą wsparcia finansowego dla szeregu projektów i organizacji oddolnych;

130. zwraca się do instytucji UE i państw członkowskich o aktywne zaangażowanie osób niepełnosprawnych w procesy decyzyjne, także poprzez ich organizacje przedstawicielskie, zgodnie z art. 4 ust. 3 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; zaleca ponadto, by brać pod uwagę opinie wyrażone przez osoby niepełnosprawne, uwzględniając je w tych procesach;

131. potwierdza znaczenie dostępności wyjątków i ograniczeń praw autorskich i pokrewnych w celu zaspokojenia potrzeb osób niepełnosprawnych; odnotowuje zawarcie Traktatu z Marrakeszu mającego na celu ułatwienie dostępu do utworów opublikowanych w druku osobom niewidomym i słabowidzącym oraz ponownie wyraża przekonanie, że UE ma właściwości, by przystąpić do tego traktatu bez uzależniania ratyfikacji od przeglądu ram prawnych UE lub od terminu wydania wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości; w związku z tym podkreśla też, że Parlament, Komisja i państwa członkowskie powinny współpracować na rzecz zapewnienia szybkiej ratyfikacji Traktatu z Marrakeszu;

132. podkreśla, że wszelkie zmiany prawodawstwa w dziedzinie praw autorskich i pokrewnych powinny zapewniać osobom niepełnosprawnym dostęp do utworów i usług chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi we wszelkich formatach; przypomina, że Komisja ma przedstawić wnioski ustawodawcze dotyczące wyjątków i ograniczeń praw autorskich i pokrewnych w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym dostępu do utworów i usług chronionych tymi prawami;

133. podkreśla rolę systemów cyfrowych dla osób niepełnosprawnych jako narzędzia ułatwiającego im udział we wszystkich dziedzinach życia społecznego i zaleca dalsze badanie możliwości wykorzystania technologii otoczenia wspomagającego nauczanie; uznaje, że nieproporcjonalna liczba osób niepełnosprawnych nie korzysta obecnie z internetu, pozostaje na marginesie rozwoju cyfrowego i w związku z tym nie ma dostępu do informacji, możliwości, nauki nowych umiejętności i do istotnych usług; apeluje zatem do prawodawców na szczeblu krajowym i unijnym, by uwzględniali postanowienia o dostępności przy wdrażaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku cyfrowego, włączali kwestie dostępności do treści cyfrowych do wszystkich odpowiednich dziedzin polityki, inicjowali programy szkoleniowe dla liderów cyfryzacji w obrębie społeczności, by zachęcić większą liczbę osób niepełnosprawnych do korzystania z internetu, oraz podejmowania działania niezbędne do zwalczania cyberprzestępczości i cyberprzemocy; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o zapewnienie, by prawa własności intelektualnej nie były dla osób niepełnosprawnych nadmierną ani dyskryminującą przeszkodą w dostępie do dóbr kultury, oraz o wprowadzenie obowiązkowego wyjątku od prawa autorskiego, dotyczącego przypadków niekomercyjnego wykorzystania na potrzeby osób niepełnosprawnych, jeżeli przypadki te są bezpośrednio związane z niepełnosprawnością i mają charakter niekomercyjny, w zakresie, w jakim wymaga tego dana niepełnosprawność; zwraca się o przyjęcie we wszystkich dziedzinach polityki UE przekrojowego podejścia do praw człowieka przysługujących osobom niepełnosprawnym;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

134. przypomina, że sport to niezwykle wartościowe narzędzie włączenia społecznego, ponieważ daje możliwości kontaktu z innymi osobami i nabywania umiejętności społecznych; zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by zgodnie z postanowieniami art. 30 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych uruchomiły specjalne programy mające poprawiać dostęp osób niepełnosprawnych do zajęć i imprez sportowych; zauważa, że prawo do pełnego dostępu do działań kulturalnych czy rekreacyjnych to prawo fundamentalne, dlatego wzywa Komisję do poprawy dostępności do tego rodzaju imprez, obiektów, towarów i usług, również w dziedzinie audiowizualnej; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy mające na celu opracowanie odpowiednich podpisów lub audiodeskrypcji utworów, zwłaszcza audiowizualnych, aby udostępnić je osobom niepełnosprawnym;

135. jest zdania, że narzędzia cyfrowe dla osób niepełnosprawnych powinny być tak opracowane, aby umożliwić integrację niepełnosprawnych sportowców, jak również sprzyjać platformom umożliwiającym pracę na odległość i współdzielenie stanowisk pracy; uważa ponadto, że jakość nauczania i infrastruktura sportowa w szkołach powinny być dostosowane do potrzeb dzieci niepełnosprawnych oraz że w każdym państwie członkowskim należy wprowadzić krajowe i regionalne strategiczne ramy polityki dotyczące uczenia się przez całe życie, zawierające konkretne środki służące rozwojowi umiejętności osób niepełnosprawnych;

136. przypomina, że podprogram MEDIA programu Kreatywna Europa powinien zwracać szczególną uwagę na projekty obejmujące kwestię niepełnosprawności oraz że należy w tym zakresie podkreślić edukacyjną moc filmów i festiwali;

137. podkreśla znaczenie dostępności w umożliwieniu osobom niepełnosprawnym pełnego korzystania z europejskiej oferty turystycznej;

138. podkreśla, że usługi turystyczne muszą uwzględniać specjalne potrzeby osób niepełnosprawnych, takie jak łatwy dostęp do informacji i komunikacji oraz do udogodnień takich jak pokoje, łazienki, toalety i inne pomieszczenia;

139. podkreśla, że zasada „turystyka dla wszystkich” powinna być punktem odniesienia dla wszelkich działań związanych z turystyką, na szczeblu krajowym, regionalnym, lokalnym czy europejskim; stwierdza, że dostawcy usług turystycznych powinni brać pod uwagę potrzeby osób niepełnosprawnych, podejmując działania w zakresie przystosowania obiektów i szkolenia personelu;

Szczególne obowiązki

140. wzywa do opracowania wskaźników opartych na prawach człowieka i apeluje do państw członkowskich, by przedstawiły ilościowe i jakościowe porównywane dane zdezagregowane według różnych czynników, w tym według płci, wieku, zatrudnienia i niepełnosprawności, dotyczące wszystkich działań prowadzonych w UE; wzywa Komisję do finansowania odpowiednich badań oraz gromadzenia danych, np. na temat dostępności turystyki i opieki zdrowotnej, przemocy i nadużyć wobec osób ze wszystkimi rodzajami niepełnosprawności oraz wykorzystywania tych osób w społeczności i w instytucjach;

141. wzywa Komisję do harmonizacji gromadzenia danych dotyczących niepełnosprawności za pomocą unijnych sondaży społecznych zgodnie z art. 31 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych w celu dokładnego informowania o zmianach w tym obszarze i identyfikowania tych zmian; podkreśla, że podczas gromadzenia danych należy wykorzystywać metodologię włączającą wszystkie osoby niepełnosprawne, również osoby z poważniejszą niepełnosprawnością oraz te przebywające w ośrodkach opieki; przypomina, że wszystkie zgromadzone dane powinny zostać poddane analizie pod kątem zgodności z prawami człowieka i inicjatywami w zakresie ochrony danych, w tym – choć nie wyłącznie – zgodności z przepisami europejskiej konwencji praw człowieka, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej; podkreśla, że wspomniane sondaże powinny mieć charakter jak najbardziej szczegółowy i ukierunkowany, a po ich zakończeniu należy przeprowadzić stosowne analizy i warsztaty gwarantujące podjęcie odpowiednich i skutecznych działań;

142. wzywa Komisję do systematycznego uwzględniania praw osób niepełnosprawnych wszędzie w unijnej polityce i programach współpracy międzynarodowej;

143. podkreśla, jak istotne jest osiągnięcie wszystkich celów zrównoważonego rozwoju związanych z niepełnosprawnością, w szczególności celu 4 dotyczącego zapewnienia wszystkim równego dostępu do dobrej jakości kształcenia, jak również potrzebę zwiększenia liczby szkół posiadających dostęp do infrastruktury i materiałów dostosowanych do potrzeb uczniów niepełnosprawnych, inwestowania w rozwój kwalifikacji zawodowych nauczycieli na potrzeby edukacji włączającej oraz uczestnictwa dzieci w życiu szkoły i społeczności;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

144. podkreśla zobowiązanie, by nie pozostawiać nikogo na marginesie, a także odniesienia do niepełnosprawności w celach zrównoważonego rozwoju, konkretnie w sekcjach dotyczących edukacji, wzrostu i zatrudnienia, nierówności i dostępności osiedli ludzkich, a także jeśli chodzi o gromadzenie danych i monitorowanie celów zrównoważonego rozwoju, i zaleca, aby UE przejęła inicjatywę w zakresie wdrażania celów zrównoważonego rozwoju uwzględniających perspektywę niepełnosprawności; podkreśla również odniesienia do ram z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych;

145. zaleca, aby UE przejęła inicjatywę w zakresie wdrażania programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 z uwzględnieniem osób niepełnosprawnych, a także opracowała plan prac i zaplanowała jego przegląd śródkresowy, aby zagwarantować mechanizm monitoringu i oceny, a także zapewnić rozliczalność UE;

146. zachęca Komisję do opracowania planu wdrożenia celów zrównoważonego rozwoju oraz inicjatyw z zakresu zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi zgodnie z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla, że taki plan powinien wnieść istotny wkład w zdefiniowanie wskaźników w dziedzinie niepełnosprawności i integracji społeczno-gospodarczej; podkreśla, że ubóstwo, ochrona socjalna, opieka zdrowotna, przemoc wobec kobiet, zdrowie i prawa seksualne i reprodukcyjne, dostęp do wody, infrastruktury sanitarnej i energii, odporność na klęski żywiołowe i rejestracja urodzeń to zagadnienia, które zasługują na szczególną uwagę w definiowaniu wskaźników dotyczących celów zrównoważonego rozwoju;

147. podkreśla, że wszystkie unijne strategie polityczne i programy, zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne, muszą być zgodne z Konwencją ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, a także wprowadzać środki specjalne gwarantujące uwzględnianie praw osób niepełnosprawnych we wszystkich dziedzinach, w tym w polityce i programach odnoszących się do kwestii humanitarnych i rozwoju; wzywa w związku z tym UE do przyjęcia zharmonizowanej polityki rozwoju z włączeniem niepełnosprawności oraz do ustanowienia systematycznego i zinstytucjonalizowanego podejścia do uwzględniania praw osób niepełnosprawnych wszędzie w unijnej polityce i programach współpracy międzynarodowej;

148. zaleca, by delegacje i agencje UE wykazywały dostateczne zrozumienie dla strategii w sprawie niepełnosprawności UE, a zatem by w swoich pracach uwzględniały potrzebę integracji i dostępności; sugeruje utworzenie w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych punktu kontaktowego ds. Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; domaga się, by wszystkie szkolenia dotyczące praw człowieka prowadzone w ramach misji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) w trybie pilnym uzupełniono o perspektywę niepełnosprawności;

149. Ponadto wzywa UE do:

- opracowania większej liczby projektów rozwojowych skupiających się szczególnie na osobach niepełnosprawnych;
- stworzenia mechanizmu budowania zdolności i wymiany dobrych praktyk między poszczególnymi instytucjami UE oraz między UE a jej państwami członkowskimi, dotyczącymi pomocy humanitarnej obejmującej osoby niepełnosprawne i dostępnej dla tych osób;
- wprowadzenia punktów kontaktowych ds. zagadnień związanych z niepełnosprawnością w delegaturach UE posiadających stanowisko wyszkolonego operatora mogącego współdziałać z osobami niepełnosprawnymi dzięki oferowaniu stosownych kompetencji i fachowej wiedzy;
- zajęcia się kwestią niepełnosprawności w dialogach z krajami partnerskimi oraz wspierania współpracy strategicznej z organizacjami pozarządowymi krajów partnerskich zajmującymi się kwestią niepełnosprawności;
- dokonania przeglądu wieloletnich ram finansowych i Europejskiego Funduszu Rozwoju w kontekście Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
- uwzględnienia odniesienia do głównych kwestii związanych z niepełnosprawnością we wszystkich strategiach politycznych UE w ewentualnym nowym konsensusie europejskim w sprawie rozwoju;
- rozważenia przeznaczenia funduszy przewidzianych na wszystkie strategie i programy współpracy międzynarodowej UE na programy narodowe poświęcone osobom niepełnosprawnym;
- zapewnienia dzieciom, które mogą być zagrożone, niezwłocznej, odpowiedniej i kompleksowej opieki z uwagą na znaczenie wczesnej interwencji w takich przypadkach;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

150. z zadowoleniem przyjmuje nowy cel 12 w planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019; wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że kwestia wdrażania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych będzie systematycznie poruszana w dialogu dotyczącym praw człowieka z krajami trzecimi; wzywa specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka, aby ukierunkowywał i monitorował postępy w tej dziedzinie, ze szczególnym uwzględnieniem dążeń do standaryzacji w dziedzinie dostępności;

151. popiera skuteczne włączenie osób z niepełnosprawnością do społeczeństwa, w szczególności do społeczności lokalnych, oraz finansowanie usług dla osób mieszkających samodzielnie dzięki programom w ramach instrumentów finansowania działań zewnętrznych; apeluje o bardziej ukierunkowane wykorzystanie funduszy strukturalnych UE; wzywa do przeprowadzenia śródkresowej oceny zewnętrznych instrumentów finansowych, aby ocenić ich skuteczność w zakresie integracji osób niepełnosprawnych w ich społecznościach, usuwania barier oraz wspierania dostępności; domaga się ponadto, by w programach UE zaprzestano dokonywania wszelkich wydatków, które wspierają instytucjonalizację i utrwalają segregację osób niepełnosprawnych; apeluje o wzmocnienie i monitorowanie wydatków w konsultacji z organizacjami osób niepełnosprawnych;

152. sugeruje, by wszystkie osoby zatrudnione przez UE do zarządzania jej granicami zewnętrznymi oraz w ośrodkach przyjmowania osób ubiegających się o azyl przeszły specjalne szkolenie dotyczące potrzeb osób niepełnosprawnych, by zapewnić zaspokojenie tych potrzeb;

153. z zadowoleniem przyjmuje wycofanie się Komisji z udziału w niezależnych ramach monitorowania (ramach UE); zobowiązuje się do znalezienia najbardziej odpowiedniej struktury ram UE, aby zapewnić ich pełną zgodność z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych oraz z zasadami paryskimi, i wzywa do wdrożenia Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przez Unię Europejską oraz do przeglądu i zmiany kodeksu postępowania pomiędzy Radą, państwami członkowskimi i Komisją zawierającego wewnętrzne ustalenia dotyczące wdrażania przez Unię Europejską i reprezentowania Unii w odniesieniu do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, a także o włączenie w te prace Parlamentu Europejskiego;

154. podkreśla potrzebę poprawy współpracy politycznej w tych ramach, z uwzględnieniem zasobów finansowych i ludzkich, aby zapewnić możliwość wypełnienia zobowiązań i wdrożenia zaleceń określonych w Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

155. przywiązuje najwyższą wagę do art. 33 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych („Wdrażanie i monitorowanie na szczeblu krajowym”) oraz do 76. i 77. punktu uwag podsumowujących komitetu ONZ, dlatego też z zadowoleniem przyjmuje zgodę komitetu ONZ na udział Parlamentu Europejskiego w ramach UE;

156. wzywa organy budżetowe do przydzielenia odpowiednich zasobów, aby umożliwić ramom UE pełnienie przewidzianych funkcji w sposób niezależny;

157. przypomina, że Komisja Petycji zapewnia czynną ochronę obywateli europejskich (osób fizycznych lub prawnych) zgodnie z art. 227 TFUE, umożliwiając im składanie skarg dotyczących naruszenia ich praw przez instytucje europejskie, krajowe i lokalne, w tym przez instytucje powstałe w związku ze stosowaniem polityki europejskiej mającej na celu stosowanie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, zgodnie z załączoną do traktatu Deklaracją dotyczącą rozgraniczenia kompetencji;

158. zwraca uwagę, że Komisję Petycji uznaje się za instrument instytucjonalny UE (wraz z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, mianowanym, by bronić obywateli w razie niewłaściwego administrowania), mogący pełnić funkcję ochronną w ramach UE, zgodnie z zasadami funkcjonowania krajowych instytucji mających chronić i wspierać prawa człowieka („zasady paryskie”), przyjętymi przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 48/134 z 1993 r.;

159. zaznacza, że w celu wykonywania roli ochronnej Komisja Petycji oddaje do dyspozycji niezależnego nadzoru swoje uprawnienia do prowadzenia wstępnych postępowań wyjaśniających w sprawie naruszenia prawa UE wdrażającego Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, przekazywania petycji innym komisjom parlamentarnym w celu przeprowadzenia dochodzenia lub podjęcia innych odpowiednich działań, a także odbywania wizyt w terenie w celu zebrania informacji i nawiązania kontaktu z organami krajowymi;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

160. przypomina, że co roku Komisja Petycji otrzymuje od osób niepełnosprawnych znaczną liczbę petycji ukazujących realia życia milionów osób w całej Europie, które codziennie napotyka trudności, jeśli chodzi o dostęp do pracy i zatrudnienia, edukacji i transportu lub udział w życiu politycznym, publicznym i kulturalnym; podkreśla znaczenie art. 29 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, dotyczącego udziału i niedyskryminacji osób niepełnosprawnych w życiu politycznym i publicznym;

161. przypomina, że często petycje, na które zwrócono największą uwagę, były popierane przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego reprezentujące osoby niepełnosprawne, dlatego należy wspierać i propagować rolę ochronną oraz skuteczność petycji wskazujących na łamanie praw tych osób; docenia rolę odgrywaną przez te organizacje we wspieraniu włączenia społecznego i poprawie jakości życia osób niepełnosprawnych;

162. odnotowuje petycje opisujące przypadki nadużyć w niektórych państwach członkowskich, jeśli chodzi o zapewnienie osobom niepełnosprawnym środków utrzymania, dotyczące nie tylko niewypłacania dodatków gwarantowanych prawem, ale również takich przypadków jak ten przedstawiony w petycji 1062/2014, w której władzom zarzuca się wydanie arbitralnych decyzji administracyjnych w celu zmniejszenia przyznanych uprzednio świadczeń, na podstawie wątpliwej oceny medycznej stwierdzającej znacznie mniejszy stopień niepełnosprawności; zwraca się do zainteresowanych organów krajowych, regionalnych i lokalnych, by wykazywały większą wrażliwość, jeśli chodzi o wpływ takich działań na życie danych osób i ich rodzin, oraz zwraca się do Komisji, aby dokładnie monitorowała poszczególne wdrażane w państwach członkowskich strategie polityczne i powiązane z nimi środki dotyczące niepełnosprawności;

163. zauważa, że niektóre państwa członkowskie, które ratyfikowały Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, muszą jeszcze utworzyć lub wyznaczyć organy do wdrożenia i monitorowania konwencji, zgodnie z art. 33; odnotowuje fakt, że pracę już powstałych organów, w szczególności mechanizmów monitorowania utworzonych na mocy art. 33 ust. 2, hamuje brak zasobów finansowych i kadrowych, a także brak solidnej podstawy prawnej do ich wyznaczenia;

164. apeluje do państw członkowskich, by przydzieliły mechanizmom monitorowania utworzonym na mocy art. 33 ust. 2 wystarczające i stałe zasoby finansowe i kadrowe, pozwalające tym mechanizmom na wypełnianie ich zadań; uważa, że powinny one również gwarantować niezależność mechanizmów monitorowania przez zapewnienie, że w ich składzie i działaniach uwzględnione zostaną zasady paryskie dotyczące funkcjonowania krajowych instytucji ds. praw człowieka, zgodnie z art. 33 ust. 2, co można by wesprzeć, tworząc formalną podstawę prawną jasno określającą rolę i zakres działania mechanizmów; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze nie wyznaczyły organów przewidzianych w art. 33, by uczyniły to jak najszybciej i przydzieliły im zasoby i uprawnienia umożliwiające skuteczne wdrażanie i monitorowanie obowiązków wynikających z konwencji;

165. podkreśla, że sieć ds. Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych wymaga wzmocnienia w celu odpowiedniego skoordynowania wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i na szczeblu międzyinstytucjonalnym, przy jednoczesnym czynnym zaangażowaniu osób niepełnosprawnych i przy zapewnieniu ścisłych konsultacji z nimi za pośrednictwem organizacji przedstawicielskich w ramach wszystkich działań i posiedzeń sieci;

166. apeluje do wszystkich instytucji, agencji i organów UE o ustanowienie punktów kontaktowych oraz podkreśla potrzebę wprowadzenia horyzontalnego międzyinstytucjonalnego mechanizmu koordynacji w dyrekcjach generalnych i instytucjach UE; apeluje o to, by warunki tej współpracy zostały określone w strategii dotyczącej wdrażania Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

167. wzywa do wzmocnienia koordynacji międzyinstytucjonalnej między mechanizmami wdrażania poszczególnych instytucji UE;

Wypełnianie postanowień konwencji przez instytucje Unii Europejskiej (jako administrację publiczną)

168. uważa za istotny fakt, że Komisja Petycji organizuje ukierunkowane wydarzenia poświęcone petycjom dotyczącym niepełnosprawności, i podkreśla ważną rolę dialogu z licznymi zainteresowanymi stronami i ich wkładu, w tym rolę innych właściwych komisji Parlamentu Europejskiego, członków ram UE ds. Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego reprezentujących osoby niepełnosprawne oraz przedstawicieli środowiska naukowego;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

169. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wysłuchanie publiczne pt. „Ochrona praw osób niepełnosprawnych z perspektywy otrzymanych petycji” zorganizowane przez Komisję Petycji w dniu 15 października 2015 r. spełniało wysokie standardy dostępności, i zaleca, by wszystkie przyszłe posiedzenia komisji Parlamentu były dostępne dla osób niepełnosprawnych;

170. z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie alfabetu Braille’a w komunikacji ze składającymi petycje i zachęca wszystkie instytucje UE do używania w komunikacji z obywatelami języka migowego, formatów ułatwiających odczytanie informacji oraz alfabetu Braille’a, aby kontynuować i zintensyfikować działania na rzecz włączenia obywateli w prace instytucji i w integrację europejską;

171. zwraca się do państw członkowskich i instytucji UE o zapewnienie, by informacje o możliwości udziału w procesach konsultacji były wyraźne i szeroko rozpowszechnione w postaci komunikatów dostępnych dla osób niepełnosprawnych i sformułowanych przy użyciu alfabetu Braille’a czy w formacie ułatwiającym odczytanie informacji;

172. wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do zapewnienia jasnego i szerokiego informowania o możliwościach udziału w procesach konsultacji, z wykorzystaniem dostępnych środków komunikacji, aby możliwe było przekazywanie informacji w innych formach, takich jak alfabet Braille’a i formaty ułatwiające odczytanie informacji, oraz aby wysłuchania publiczne oraz otwarte posiedzenia, na których omawiane są proponowane regulacje i strategie polityczne, były w pełni dostępne dla osób niepełnosprawnych, w tym dla osób z niepełnosprawnością intelektualną i osób mających trudności w uczeniu się;

173. podkreśla potrzebę wspomagania rzeczywistego udziału i wolności wypowiedzi osób niepełnosprawnych podczas wydarzeń publicznych i spotkań organizowanych przez instytucje lub w ich pomieszczeniach, przez zapewnienie napisów dla niesłyszących i tłumaczeń na język migowy oraz wydawanie dokumentów w alfabecie Braille’a i w formatach ułatwiających czytanie;

174. wzywa Radę Najwyższą Szkół Europejskich, w tym Komisję, do zapewnienia dobrej jakościowo edukacji włączającej w Szkołach Europejskich zgodnie z wymaganiami Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych w zakresie multidyscyplinarnej oceny, integracji dzieci niepełnosprawnych oraz zapewnienia racjonalnych usprawnień, przy zagwarantowaniu integrującego udziału niepełnosprawnych rodziców;

175. zwraca się do instytucji, aby wspierały i promowały pracę europejskiej agencji na rzecz edukacji dostosowanej i włączającej;

176. wzywa UE do przeprowadzenia przeglądu zasad wspólnego systemu ubezpieczenia chorobowego, systemu emerytalnego i środków zabezpieczenia społecznego i opieki społecznej związanych z niepełnosprawnością, by zapewnić niedyskryminowanie osób niepełnosprawnych i równe szanse dla nich, m.in. przez uznanie potrzeb zdrowotnych związanych z niepełnosprawnością za odrębne od potrzeb wynikających z chorób, oraz by wspierać niezależne życie i pracę dzięki zwrotowi dodatkowych kosztów urzędów lub usług potrzebnych do pracy (m.in. drukarek brajlowskich, aparatów słuchowych, usług tłumaczy na język migowy, usług opracowywania napisów dla niesłyszących itp.);

177. wzywa instytucje, agencje i organy, by w ramach otwartego procesu uwzględniającego niepełnosprawność zapewniły pełne i skuteczne wdrożenie wszystkich istniejących regulaminów pracowniczych zgodnie z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych oraz opracowanie przepisów wewnętrznych i postanowień z zachowaniem pełnej zgodności z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych w celu uwzględnienia uwag podsumowujących;

178. wzywa do zapewnienia odpowiednich, opartych na potrzebach i zgodnych z zasadami konwencji racjonalnych usprawnień dla osób niepełnosprawnych – lub osób mających niepełnosprawnych członków rodziny wymagających opieki – które pracują w służbach instytucji europejskich, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb osób niepełnosprawnych;

179. apeluje do instytucji, aby przyjęły kompleksowe zasady naboru, zatrzymywania i awansu pracowników, z uwzględnieniem tymczasowych działań pozytywnych, w celu aktywnego i znacznego zwiększania liczby niepełnosprawnych urzędników, pracowników i stażystów, w tym osób z niepełnosprawnością psychospołeczną i intelektualną, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2000/78/WE;

Czwartek, 7 lipca 2016 r.

180. zaleca, aby w porozumieniu z organizacjami reprezentującymi osoby niepełnosprawne opracowano kompleksowe moduły szkoleniowe dla pracowników z zakresu Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, z ukierunkowaniem na personel pierwszego kontaktu, kierownictwo i personel zajmujący się zamówieniami publicznymi;

181. apeluje do instytucji UE, aby zapewniły dostępność swoich treści internetowych oraz aplikacji, w tym treści zamieszczanych w intranecie oraz wszystkich dokumentów i materiałów audiowizualnych, przy jednoczesnym zapewnieniu fizycznej dostępności ich siedzib;

182. wzywa Komisję do ścisłej współpracy z innymi instytucjami, organami i agencjami UE, a także z państwami członkowskimi w celu koordynacji skutecznych i systematycznych działań wynikających z uwag podsumowujących, w miarę możliwości na podstawie strategii wdrażania konwencji;

183. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby przy podejmowaniu działań wdrażających odnoszące się do nich uwagi podsumowujące zapewniły konsultacje z osobami niepełnosprawnymi oraz ich ustrukturyzowane i systematyczne uczestnictwo;

184. w odniesieniu do art. 35 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, który zobowiązuje państwa członkowskie będące sygnatariuszami konwencji do przedstawienia sprawozdania wstępnego, a następnie kolejnych sprawozdań na temat wdrażania konwencji, uważa, że sprawozdania te powinny być przedkładane co cztery lata i opracowywane z udziałem organizacji osób niepełnosprawnych;

o

o o

185. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
